

Onze parochie kent mensen waarvan de regelmatige lezers van dit blad wel eens zeggen: 'Dat je die nog niet eens gevraagd hebt'. Dat is gauwer gezegd dan gedaan, want er zijn nou eenmaal personen die niet graag op de voorgrond treden. Waarbij niet gezegd wil zijn dat mensen die als gast in deze rubriek verschijnen graag op de voorgrond treden. Zo ook de genodigde van vandaag. Hij was al eens eerder gevraagd en toen voelde hij zichzelf te bescheiden om op het verzoek in te gaan. Hij was er ook nog niet aan toe ! Nu kwam er min of meer een spontane reactie en uw verslaggever was er als de kippen bij om hem uit te nodigen.

Peter Broekmans heeft heel wat voetstappen in de Jozefparochie liggen, van jongs af aan.

Peter stamt uit de grote en bekende familie Broekmans uit Sint Agatha. Het stamhuis, vroeger een grote boerderij, ligt op de hoek van de Odiliadijk en de Gildeweg.

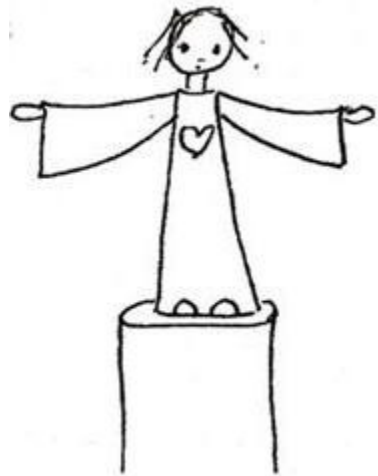
We noemen dat ook wel de S-bocht, maar in dit blad kunnen we beter spreken van 'bij het H. Hartbeeld'.

Pal aan de weg stond een grote landbouwschuur, die al weer jaren verdwenen is. De boerderij doet niet meer als zodanig dienst, omdat de neef van Peter, Dion Broekmans, een aantal jaren geleden aan de overkant, iets verderop over de dijk, een moderne ligboxenstal heeft gebouwd.

Grootvader Piet Broekmans had samen met zijn vrouw Anne Maria Gerrits (van de Paai) wel 14 kinderen, met als oudste zoon Jan.

Toen Jan aan trouwen toe was, met Truus Weijers, zusje en schoonzusje van Rein en Dina Weijers- van Elst van café de Bond, pachtten ze een boerderij in Sambeek.

De tweede zoon is jong gestorven en het was de bedoeling dat Adriaan, de vader van onze Peter, de opvolgende boer werd.

Toen het bijna zover was, werd in Sambeek de pacht opgezegd. Inmiddels telde het gezin van Jan en Truus 9 kinderen en oma Broekmans besloot dat Jan dan maar de opvolger moest worden. Zo ging dat vroeger. Aan de overkant van de weg stond nog een boerderijtje dat gekocht werd van Roelof Kooijmans en Adriaan zou daar dan maar gaan boeren. Hij trouwde in 1952 met Kea van Duijnhoven van de Klaasstok in Haps en in 1953 werd Peter geboren.

Adriaan had een fruitboomgaard, een paar varkens en kippen en dat was het hele geboer. Het slachten van de varkens heeft op Peter altijd een diepe indruk gemaakt. Zo'n opengeklapt varken, hangend aan een ladder, hij herinnert zich dat goed.

In het boerenland van Brabant was brandverzekering en hypotheekverstrekking nog bijna per plaats of regio geregeld, veelal op basis van christelijke naastenliefde. Hetzelfde gold voor het verzekeren van wettelijke aansprakelijkheid en de veeverzekering. Men had onderlinge verzekeringen, waarbij de deelnemers onder elkaar en voor elkaar de schade droegen. De Noord Brabantse Christelijke Boerenbond (NCB) ging deze verzekeringen centraliseren in Tilburg in een aparte organisatie. Dat werd later Interpolis.

Brabant werd nog wel opgedeeld in kringen en vader Adriaan solliciteerde op een advertentie waarin een verzekeringsagent werd gevraagd voor Cuijk e.o. Hij had de Lagere Landbouwschool in Beers gedaan en had enkele fruittelersdiploma's, en hij werd benoemd.

Peter heeft de lagere school nog doorlopen in Sint Agatha bij 'meester' Hurkens en 'juffrouw' Thelosen. Deze twee onderwijzers hadden ieder drie klassen onder hun hoede.

Daarna ging hij naar de Pius X jongens-Mulo aan de Irenestraat in Cuijk, bij Frater Francois. Het gezin was inmiddels verhuisd naar de Reaalstede in Cuijk Noord.

Op de Mulo had hij een moeilijke start. De aanpassing was niet gemakkelijk voor hem en tot overmaat van ramp brak hij zijn heup bij een onnozel potje voetbal achter de oude schuur bij zijn oom in Sint Agatha. De behandeling startte in het Canisius ziekenhuis en werd voortgezet in de Maartenskliniek en thuis. Drie maanden in een gipsverband plat op bed, waren niet bevorderlijk voor de ontwikkeling van de jongeman. Niet lichamelijk, maar ook niet geestelijk.

Het gevolg was dat Peter al 18 jaar was toen hij van de Mulo kwam, die inmiddels na de fusie met de meisjes -Ulo, Mavo werd genoemd. In Sint Agatha was hij al misdienaar geweest. Toen hij daarmee wilde stoppen onder de woorden “ik zuuk ’t nie mèr”, werd de toenmalige pastoor Nijkamp daar ontzettend boos en Peter bleef. In Cuijk werd hij daarna toch acoliet in de Jozefparochie, samen met o.a. Theo Roelofs, Gied Kusters, Henk Arts en nog anderen.

Eigenlijk wilde Peter al vanaf de lagere school naar het seminarie om priester te worden. Meester Hurkens achtte het echter beter om eerst maar de Mulo te doen en zo geschiedde. Die priesterwens heeft hem een groot aantal levensjaren achtervolgd.

Hij ging na de Mavo dan maar in de verpleging en wel bij een psychiatrisch ziekenhuis in Venray. Enkele neven waren elders ook in de verpleging werkzaam en dat zag hij wel zitten. Maar werken in de psychiatrie bleek hij niet aan te kunnen. Dat was niks voor hem, bleek achteraf. Lichaam en geest wilden bij Peter niet de goede kant uit. Dat bleek ook toen hij een maand aan het werk was bij Sprij meubelen, zijn volgende werkgever. Hij raakte min of meer overspannen, niet omdat hij te lui was om te werken, maar omdat hij niet tegen de druk op kon van het dagelijks moeten presteren. Dat zal hij zijn hele leven als een last blijven meedragen. Daardoor kwam hij zichzelf steeds weer tegen, wat hij ook aanpakte. In zo’n geval staat de buitenwacht snel klaar met een oordeel, maar dat is dan veelal niet terecht.

Vader Adriaan bleef echter rustig en hij zei: “Dan ga je maar incasseren bij mijn verzekeringsklanten”. Tot dan toe had Theo Bloemen dat gedaan, maar die ging naar het Wit Gele Kruis, een organisatie die de bijdrage van de mensen ook per kwartje ophaalde.

Peter heeft 7 jaar bij zijn vader gewerkt tot die er op z’n 65ste mee stopte. De jongeman had intussen wél de bijbehorende diploma’s gehaald en was daarmee ‘Erkend B-assurantiegagent’. Hij woonde nog steeds thuis. In het gezin Broekmans was hij de oudste, met twee broers en een zus.

Na rijp beraad met ieder die het aanging heeft hij een hele periode halve dagen gewerkt en ging daarnaast als ‘postulant’ naar het klooster van de

Kruisheren. De spiritualiteit en de manier waarop de kloosterlingen leefden gaven hem rust en ook berusting.

Hoewel hij vol ijver en verlangen het noviciaat bij de Kruisheren wilde gaan volgen, in Amersfoort of in Leuven, is hij daar nooit ver mee gekomen. Vanuit Leuven kwam hij snel terug naar huis. Hij raakte in paniek, overmand door heimwee.

Zo kwam hij op zijn 27ste jaar weer thuis, berooid van een illusie en met weinig perspectief voor de toekomst. Maar Peter wist niet van ophouden om z'n ideaal toch te bereiken en ging in Heerlen theologie studeren.

Hij startte daar zijn studie in 1980. Hij was erg gelukkig toen hij in 1993 afstudeerde als doctorandus in de theologie. In Heerlen woonde hij de eerste jaren even op het aanpalende internaat en daarna op kamers maar hij raakte al snel ernstig overspannen. Het bleek later beter voor hem om als spoorstudent op en neer naar Cuijk te gaan, waar hij op de Kardinaalsmuts ging wonen, en zo geschiedde. Dat is zijn redding geweest.

Tijdens zijn studie leest hij veel in de Bijbel, raakt daar erg door geïnspireerd, vooral door de psalmen. Hij wordt een aanhanger van de in die tijd revolutionaire "Bevrijdingstheologie". Bij deze theologische denkrichting, opbloeiend in Zuid Amerika, staat de bevrijding van de persoonlijke zonde van de mens centraal. Eerder als de zonden van het individu stelt zij het begrip 'zonde' te vinden in sociale onderdrukking, slavernij, ongelijkheid, economische onrechtvaardigheid, enzovoort. De radicaliteit van het Evangelie is het uitgangspunt: Christus' menslievendheid en Zijn inzet voor de armen, zoals beschreven in de Bergrede en in Mattheus 25, en de eerste christengemeenten met hun solidariteit, staan centraal in de Bevrijdingstheologie. Ze staat op gespannen voet met de huidige Rooms Katholieke Kerk, zeker met deze Paus. (*Wilt u er meer over lezen zoek dan op internet bij 'Bevrijdingstheologie'*).

Peter studeert af met een scriptie in de hoofdrichting die hij gekozen heeft: missiologie, met als thema deze nieuwe theologische richting. In de tijd dat hij in Heerlen woonde zag hij eruit als een "landloper", baard, hoed en sjofele jas.

Al tijdens de studie had hij contact met de Franciscanen, en ook met Mgr Möller, de bisschop van Groningen, vooral ook geliefd om zijn relativiserende standpunten en zijn voorkeur voor de dialoog. Zij adviseerden Peter eerst af te studeren en dan terug te komen. Maar onze jonge theoloog kon zijn draai niet vinden. Hij stootte na zijn afstuderen op vele plaatsen de neus, hetgeen waarschijnlijk verband hield met zijn persoonlijkheidsstructuur.

Hij ontdekte dat hij volgens het kerkelijk recht priester gewijd kon worden om vervolgens ‘kluizenaar’ te worden en een contemplatief leven te gaan leiden. Met de rector van het seminarie van het bisdom den Bosch, de huidige bisschop Hurkmans, kon Peter niet tot overeenstemming komen i.v.m. een bedongen werkplek als priester in ons bisdom.

Intussen was er een groep Amsterdammers gaan wonen aan de Hapseweg in Cuijk. Zij voerden daar een gezamenlijk huishouden. Eén van hen is na verloop van tijd in de Grotestraat gaan wonen.

Deze Marlies Koopman zat namens de Martinusparochie in een oecumenische werkgroep. De groep werd aangestuurd door de beide Cuijkse pastores, van de Poll en van den Acker en de dominee. Peter nam deel namens de Jozefparochie. Hij herinnert zich precies dat hij op 5 mei 1993 een gesprekje met Marlies had op de hoek van de Annastraat. Daarna ontmoetten ze elkaar in een werkgroep in Langenboom onder leiding van pastor van den Acker, en toen was het bekeken. Marlies had de sociale academie gedaan en was in Arnhem maatschappelijk werkster met een zogenaamde Voortgezette Opleiding. In 1994 zijn ze getrouwd. Ze gingen wonen in de bungalow aan de Leeuwengrootstede, waar ze nu nog wonen. Helaas bleven ze zonder kinderen.

Peter en Marlies vonden elkaar in spiritualiteit en hun belangstelling voor de Bijbel en volgden samen spiritualiteitscursussen aan het Titus Brandsma Instituut. Later voerden zij gesprekken bij de Karmelieten in Boxmeer en werden ‘geassocieerd lid’ van deze orde.

Bij de Jozefparochie was Peter eerst acoliet, en daarnaast deed hij veel administratief werk. Vervolgens heeft hij van alles en nog wat gedaan in onze parochie: van dakreparatie tot grasmaaien, van lector tot voorganger tijdens avondwakes en hij was lid van de MOV groep. Hij is nu nog actief bezig met het bijhouden van het archief en de parochie website. Daarnaast

werkte hij regelmatig op het H6fke bij Maartenshof, waar hij de mensen wat voorlas en met hen probeerde te praten.

Maar nog steeds is het zo dat, als hij onder enige druk komt te staan, het licht bij hem uitgaat en hij afhaakt. En hij heeft er veel moeite mee om dan weer terug te komen, omdat hij denkt dat het als een soort ‘verraad’ wordt beschouwd.

Peter vindt dat in de kerk het ‘samen doen’ van groot belang is. Hij voelt nog vele sentimenten bij herinneringen aan de goede oude tijd van v66r het Tweede Vaticaanse Concilie. ‘Misschien hebben we toen wel het kind m6et het badwater weggegooid’ mijmert hij en hij denkt dat als we voorzichtiger waren geweest met ons ‘culturele erfgoed’ in de kerk, de kerken niet zo ontvolkt zouden zijn.

Aan het einde van ons urenlange gesprek hadden we beide ‘de pijp leeg’. Maar het is meer dan de moeite waard geweest, omdat het goed is om te ervaren hoe iemand ook in elkaar kan steken. En dat is wonderwel gelukt.

Peter, je hebt een aantal handicaps die niet zomaar waarneembaar zijn voor de buitenstaander. Dat maakt je leven er niet gemakkelijker op.

We wensen je veel geluk en tevredenheid toe in de rest van je leven. En vooral dat je de mogelijkheden kunt benutten om er een goed doel aan te geven. De spiritualiteit daartoe en de idealistische religiositeit heb je in ieder geval bij de bagage in je rugzak. Geniet ervan en probeer anderen er ook van te laten genieten!

Succes ermee en bedankt voor je zeer open gesprek.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.